

Utvärdering av överenskommelse om samverkan för ökad trygghet i Landskrona

*Processutvärdering som belyser processamverkan
ur samverkanspartners perspektiv*

Handläggare
Lindita Zendeli

Förord

Uppdraget att utvärdera överenskommelsen om samverkan för ökad trygghet i Landskrona väckte mitt intresse direkt. Med en bakgrund i rättssociologi och kriminologi har jag sedan tidigare kommit i kontakt med både arbetet kring människor och myndighetsutövning.

Då processsamverkan har pågått en tid har det blivit hög tid för en utvärdering - och en avstämning i processerna.

Utvärderingsrapporten summerar erfarenheter av samverkan från de inblandade aktörerna ur ett processperspektiv.

Intresset har legat i hur olika samverkanspartners professionellt upplever samverkan inom ramarna för överenskommelsen samt hur arbetet har fortskridit inom varje del av de bilagor som ligger till grund för överenskommelsen.

Det har varit många personer involverade i utvärderingen och jag vill tacka alla som har ställt upp på intervjuer och även de som har fungerat som ett stöd under arbetets gång och kommit med tips och idéer.

Ett extra stort tack till Annika Wågsäter på Stadsledningskontoret, som lyssnat, kommit med idéer och alltid fått mig att känna mig välkommen. Tack till Lunds Universitet och min handledare Karsten Åström, som har stöttat mig under utvärderingens gång.

Lindita Zendeli

Sammanfattning

Syftet med utvärderingen har varit att undersöka de professionella upplevelserna av samverkan inom ramarna för överenskommelsen om samverkan för ökad trygghet i Landskrona.

Av uppdragsbeskrivningen framgår att fokus ska ligga på processerna och inte på effekterna av samverkan.

En realistisk utvärderingsapproach, med fokus på metodval, har använts för att genomföra datainsamlingen på ett effektivt sätt. Ett strategiskt urval har gjorts av uppdragsgivaren i förväg där information om 19 informanter som arbetar med samverkan inom överenskommelsen tillhandahållits forskaren.

Intervjuer har genomförts med de 19 informanter och det har skett ett internt bortfall på 2 informanter. Intervjuapproachen har dels varit strukturerad, med tanke på de av brottsförebyggande rådet framtagna processfrågorna och ostrukturerad där informanterna har talat fritt om sina uppdrag inom bilagorna.

Resultatet har presenterats löpande och forskaren har integrerat frågorna i uppdragsbeskrivningen. För att lyfta in individuella åsikter och professionella upplevelser har även citat lagts in i resultatredovisningen.

I analysen har resultaten både analyserats utifrån utvärderingsmodellen som använts av forskaren och utifrån uppdragsbeskrivningen och processfrågorna. Under avsnittet ”analys och åtgärd” har det getts förslag på hur samverkan kan effektiviseras ännu mer.

Innehållsförteckning

1. BAKGRUND	5
2. INLEDNING	6-8
2.1 Bilagor	6
2.2 Mål	7
2.3 Samarbetspunkter	7
2.4 Syfte/frågeställning	7-8
3. UTVÄRDERINGSTEORI	9-10
3.1 Realism	9
3.2 Utvärderingsmodell	9-10
4. METOD	11-13
4.1 Kvalitativ	11
4.2 Tillvägagångssätt	11
4.3 Urval	12
4.4 Tillförlitlighet	12
4.5 Validitet	12
4.6 Begränsningar	12-13
5. RESULTAT	14-21
5.1 Mottagning av samverkan	14
5.2 Framgångsfaktorer	14-16
5.3 Svårigheter	16-17
5.4 Tidsperspektivet	17
5.5 Förbättring och utveckling	18
5.6 Nya arbetsätt	19
5.7 Nya lärdomar	20
5.8 Spridningseffekter	20-21
6 ANALYS	22-26
6.1 Resultatanalys	22
6.2 Forskarens teori	22
6.3 Subjektet och samtalets setting	22-23
6.4 Ömsesidig förståelse	23
6.5 Uppdragsbeskrivning	23
6.6 Bilagor	23
6.7 Analys och åtgärder	23-26
7 SLUTSATS	27
8 REFERENSER	28
9 BILAGA	29

1. Bakgrund

Rikspolischefen beslutade under år 2007 om direktiv angående samverkan mellan polis och kommun för en lokalt förankrad polisverksamhet i hela landet (Rikspolisstyrelsen, Nationell handlingsplan).

Av den nationella handlingsplanen framgår att en rad faktorer och trender i samhället påverkar brottsligheten; ökad individualisering, EU och den tekniska utvecklingen kan ges som exempel. Samhällsutvecklingen har gjort att den sociala kontrollen har försvagats.

För att kunna minska brottslighet och öka trygghet i ett alltjämt förändrande samhälle måste även polisen och kommunerna förändras i takt med samhällsutvecklingen. Arbetsätt och metoder måste effektiviseras och matchas mot den ”nya” brottsligheten.

Medborgarnas förtroende för polisen och upplevda trygghet i allmänhet är oerhört viktig. Polisens underrättelsemodell (PUM) innebär att polisen på ett strukturerat sätt samlar, bearbetar och delger information och därefter använder materialet i planering och prioritering av olika brottsförebyggande insatser (PoA-480-5788/06 s, 13).

Det är också PUM som ligger till grund för den samverkan polisen har med kommunerna på lokal nivå. Av den nationella handlingsplanen framgår vidare att man tillsammans med brottsförebyggande rådet fattar beslut om olika brottsförebyggande insatser (Ibid).

Genom att fler samhällsaktörer samverkar och har olika roller i samverkansavtalet förstoras det operativa genomförandet.

En av de mest grundläggande utgångspunkterna för en god samverkan är att polisen och kommunen enas om en gemensam problembild. Baserat på de olika uppdrag som aktörerna har så krävs det att det finns en förståelse för alla involverade. En överenskommelse om samverkan bidrar till att det numera finns fasta tillfällen när man träffas och att man är så enad som möjligt om vad som är viktigast att samverka kring.

En förutsättning för en lokalt förankrad polisverksamhet där kommunerna känner delaktighet i polisens arbete är att kommunerna har kunskap om och förståelse för hur polisen arbetar (Ibid, s 13).

Av rikspolisstyrelsens nationella handlingsplan framgår att en vanlig grund till missnöje med polisen är att kommunen har högre förväntningar på polisen än vad polismyndigheten kan leva upp till. Därför är kommunikation myndigheter emellan och den gemensamma problembilden så viktig för en god samverkan.

Samtidigt som överenskommelsen om samverkan syftar till att förena polis och kommun så kan man argumentera för att de uppdrag och insatser som finns inom samverkansavtalet ska lösas ”efter eget huvud” så att kreativiteten inte försvinner. Det samverkansgemensamma ska vara målet och riktningen (Intervju 21/3-11).

Det är även en avvägning när det gäller att samverkan ska ge mer än vad den kostar.

2. Inledning

Rikspolisstyrelsen har under 2007 lagt fram ett förslag om en överenskommelse om samverkan för ökad trygghet mellan polis och kommun. Tillsammans med ett antal andra pilotkommuner har Landskrona kommit att ingå.

Överenskommelsen är framtagen utifrån en gemensam problembild och omfattar prioriterade åtgärder som harmonierar med parternas ordinarie handlingsplaner (Broschyr, 2010).

Inom överenskommelsen och för varje samverkansområde har de berörda aktörerna utformat bilagor där arbetssätt och uppsatta mål för de aktuella områdena presenteras.

Bilagorna har vidare legat till grund för samverkan och för upprätthållandet av det allmänna trygghetsskapande arbetet inom staden. Brottsförebyggande rådet i Landskrona är processägare och det är således de som ansvarar för att arbetet drivs framåt.

Inom problembilden är det främst brottsligheten som legat i fokus. Med stöd av trygghetsmätningar, brottsstatistik och polisens/de kommunala tjänstemännens erfarenheter har det konstaterats att våldsbrott och brott riktat mot person har varit de dominerande brottstyperna i Landskrona kommun och att det i sin tur har skapat en ökad otrygghet i samhället (Ibid). Våldsbrotten kan i sin tur sammankopplas med begränsade grupper av ungdomar, svartklubbar och drogmissbruk.

2.1 Bilagor

Bilagorna innehåller rubriker så som syfte, mål, tillvägagångssätt, samverkanspartners och uppföljning. Fokus har legat på vad det är man vill uppnå, att målen ska vara mätbara och konkreta, vilka personer man ska samverka med och liknande.

Uppföljningen har också spelat en viktig roll och man har konstaterat att man behöver bli bättre på att sätta upp mål och följa upp det arbete som bedrivs inom överenskommelsen.

2.2 Mål

Resultaten av insatserna ska enligt avtalet följas upp och redovisas för brottsförebyggande rådet varje tertiäl och i ett senare skede till kommunstyrelsen och polisledningen en gång per år (Broschyr, 2010). De allomfattande målen för överenskommelsen är att den totala brottsligheten och droganvändningen ska minska, att antalet uppdagade narkotikabrott ska öka, att antalet invånare som avstår från en aktivitet på grund av otrygghet ska minska och att antalet människor som känner sig trygga ska öka. De indikatorer som ligger till grund för mätningen och uppföljningen av målen är polisanmälda brott, polisens medborgarundersökning och CAN:s drogvaneundersökning.

Av uppdragsbeskrivningen för utvärderingen framgår att det som ska undersökas är processerna och inte effekterna. Däremot ligger bilagorna till grund för arbetet mot målen och därför har det varit relevant att inkludera de i utvärderingen. I bilagorna preciseras arbetsmetoderna inom samverkan.

2.3 Samarbetspunkter

Nedan presenteras de bilagor som ligger till grund för samarbetet. (Det är alltid en myndighet som har huvudansvaret för varje bilaga).

- » Samlade insatser till familjer med särskilt brottsaktiva ungdomar (Barn- och ungdomsförvaltningen)
- » Påverkansprogram (Barn- och ungdomsförvaltningen)
- » Illegala krogar (Polisen)
- » Samordnad tillsyn (Vuxenförvaltningen)
- » Ansvarsfull alkoholservice (Vuxenförvaltningen)
- » Ungdomsforum (Räddningstjänsten, Polisen)
- » Samling mot brott (Stadsledningskontoret)
- » Kontaktpoliser för högstadie- och gymnasieskolor (Polisen)
- » Föräldrastöd (Barn- och ungdomsförvaltningen)
- » Tidig upptäckt och arbete med kärnan/svansen (Barn- och ungdomsförvaltningen)
- » Trygghetsvandringar (Stadsledningskontoret)
- » Skadegörelse (Teknik- och stadsbyggnadsförvaltningen och Polisen)
- » Detaljplan (Teknik- och stadsbyggnadsförvaltningen)
- » Polisiär synlighet (Polisen)
- » Kommunikation (Polisen och Stadsledningskontoret)

2.4 Syfte/Frågeställning

Utvärderingen syftar till att undersöka hur samverkansprocessen har upplevts professionellt av involverade samarbetspartners.

Huvudsaklig fokus har legat på hur samverkan har upplevts på ett professionellt plan, vad framgångsfaktorer och svårigheter varit samt hur samverkan kan utvecklas.

Som tidigare nämnt är det endast en specifik aspekt av processen som undersökts – de professionella upplevelserna av samverkan – och ingenting annat.

De frågeställningar som ligger till grund för utvärderingen följer nedan – det är också dessa frågeställningar som återfinns i uppdragsbeskrivningen.

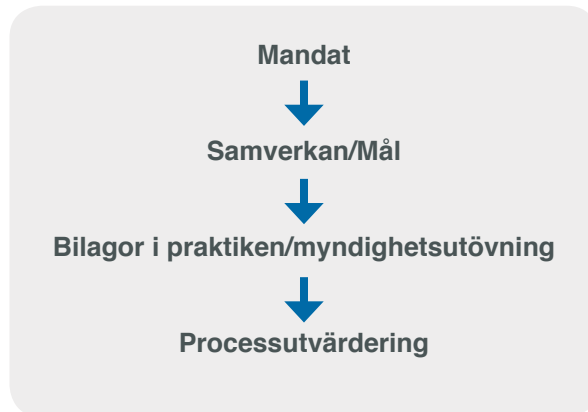
- » Hur har samverkan mottagits av de som har ansvar för de olika samarbetspunkterna?
- » Hur har överenskommelsen mottagits av övrig personal?
- » Hur ser samverkan- och arbetsmetoder ut inom överenskommelsen?
- » Vilka har framgångsfaktorerna varit och vad är en framgångsfaktor?
- » Vilka har svårigheterna varit?
- » Hur kan samverkan bli bättre/utvecklas?
- » Har överenskommelsen utvecklat och/eller lett till nya arbetssätt?
- » Har man lärt sig någonting nytt genom samverkan?
- » Har det påverkat hur Landskrona stad och polisen samverkar inom andra områden, det vill säga har det fått några spridningseffekter.

Eftersom det konstaterats att man bör bli bättre på uppföljning av det arbete som bedrivs inom överenskommelsen har det blivit relevant även här att påvisa hur processerna är konstruerade. På nästa sida följer en modell som illustrerar hur överenskommelsen är uppbyggd.

Figur 1 syftar till att ge en bild av de led som finns kring samverkan samt påvisa var utvärderingsprocessen ligger i förhållande till dessa.

Figur 1

Det finns ett mandat och det är beslutat uppifrån att man ska samverka. Efter att överenskommelsen är påskriven av både Landskrona stad och Polisen kommer framtagandet av bilagor. Varje delansvarig samverkanspartner skriver sin bilaga – detta är effektivt på grund av de olika kompetensområdena.

Efter utformning av bilagorna drar processerna igång och man arbetar utefter bilagorna och rapporterar varje tertial.

Processamverkan har nu pågått en tid. För att se hur varje samarbetspartner professionellt upplever samverkan med andra myndigheter har det beslutats att en processutvärdering är nödvändig.

3. Utvärderingsteori

Valet av teori har baserats på upplägget av processutvärderingen och teorins främsta syfte har varit att motivera metoden som använts för att samla in data.

I Pawson & Tilly (1997) framgår att realistiska förklaringar av program innehar en förståelse för mekanismer, kontexter och resultat. Genom att ställa frågor om upplevelser och resonemang kan det underlätta för forskaren att förstå sociala förhållanden som är viktiga i förståelsen för hur förändring skall upprätthållas (s, 153).

3.1 Realism

En *Realistic Evaluation* är, som framgår av namnet, en utvärderingsteori som grundar sig i den realistiska vetenskapsteorin som föreslår att både den materiella och sociala världen är äkta (real) och kan ha riktiga effekter; och att det följaktligen är möjligt att arbeta mot en bredare förståelse för vad det är som orsakar förändringar (s, 153). Genom att använda realism som vetenskapsteori kan man samla in information som täcker både processer och även resultat.

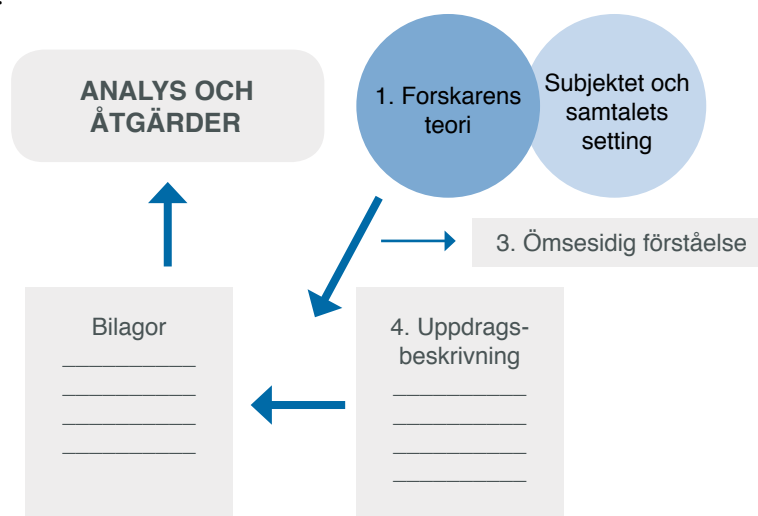
Teorin syftar till att underlätta metodinsamlingen och att försöka förklara de professionella upplevelserna av samverkan. Vad som är viktigt att komma ihåg är att teorin i första hand har varit ett komplement till metodvalet och insamlingen.

Av Pawson & Tilly (1997) framgår vidare att informationsflödet mellan forskaren och informanten påvisar att det finns en hierarki och uppdelning av expertis vad gäller de olika områdena som undersöks och att forskaren ska vara förberedd på varierande svar trots att frågorna egentligen berör ett och samma program – samtidigt som forskaren inte ska bli för formell eller ledande i sina intervjuer, speciellt med tanke på att det är de professionella upplevelserna av samverkan som undersöks: ”*We would, incidentally, also deem this approach ‘realistic’, in that we expect the respondents to be more than answering machines because they are (partly) knowledgeable, too, about several of the tricks of the interviewing trade*” (s, 165).

3.2 Utvärderingsmodell

Inom realistisk utvärdering är det dels forskarens teori som står i centrum för intervjun och dels den samtalsmiljö som skapas under sammankomsten. Nedan följer en modell för hur undersökningen har genomförts.

Figur 2

Figur 2 visar hur studien har genomförts. Med start i forskarens teori (realism) har fokus senare lagts på subjektet (informanten) och samtalets setting (den ostrukturerade intervjun). Uppdragsbeskrivningen har legat till grund för frågetemat och det har förekommit en del strukturerade processfrågor som har tagits fram av brottsförebyggande rådet, detta är den ömsesidiga förståelsen och även utvärderingens huvudsyfte.

Vidare följer bilagorna som ligger till grund för arbetsmetoder inom överenskommelsen om samverkan.

Intervjuerna har delvis fokuserat på att integrera varje aktörs individuella medverkan i bilagorna. Analysen och åtgärderna täcker både det generella uppdraget men också de olika bilagorna och dess delar – som i sin tur hjälper till att förklara processsamverkan bättre. Det är också den delen som kommer fram i samband med resultatanalysen. Processutvärderingen integreras i modellens olika delar och förklaras ytterligare senare i utvärderingen.

4. Metod

4.1 Kvalitativ

I Denscombe (2000) framgår att kvalitativ forskning lägger stor vikt vid betydelser och de sätt människor förstår saker på. Fokus ligger på regelbundenheter i en social grupps aktiviteter och de sätt dessa uttrycks på i form av beteendemönster (s, 243). Insamlingen och analysen av data ligger till grund för den kvalitativa analysen.

Några fördelar med kvalitativ forskning är att i) det finns en verklighetsförankring: att datamaterialet har sina rötter i den sociala tillvarons rötter, och ii) informationen är djupgående, detaljerad och forskningen har bra förutsättningar att klara av motsägelser i resultaten samt att iii) det finns möjligheter till alternativa förklaringar, just på grund av att analysen i stora delar bygger på forskarens tolkningsskicklighet.

Nackdelar inom kvalitativ forskning är att i) det kan vara svårt att fastställa i vilken utsträckning den detaljerade djupstudien av relativt få enheter går att generalisera till liknande enheter (s, 260), det är viktigt att ii) forskarens roll inte blir för tydlig inom ramarna för undersökningen och att datainsamlingen inte dekontextualiseras samt att iii) för mycket förenklingar kan förekomma.

Med detta omnämnt så skall det tilläggas att det genom kunskap inom ämnet samt med bakgrund i uppdragsbeskrivningen konstaterats att det kvalitativa förhållningssättet är det mest effektiva att använda inom ramarna för utvärderingen.

4.2 Tillvägagångssätt

En extern processutvärdering av samverkan har genomförts. Syftet med utvärderingen har varit att få en uppfattning av de olika aktörernas professionella upplevelser av samverkan.

Som intervjustrategi finner man valet mellan strukturerad eller ostrukturerad intervju – eller en blandning av de båda inriktningarna som kallas för en semistrukturerad approach (Denscombe, 2000).

I detta fall har forskaren främst utgått från de förutbestämda inriktningarna för frågor som berör processen i sig (strukturerad) och sedan övergått till en ostrukturerad intervju som berört varje aktörs professionella upplevelse av bilagorna. De båda intervjumetoderna har använts med anledning av uppdragets upplägg. Forskaren blev i samband med utvärderingens start av uppdragsgivaren tilldelad en lista med namn på 19 informanter. Dessa kontaktades vid senare tillfälle via mejl varvid tid och plats för intervju bestämdes. Intervjuer med totalt 19 personer har genomförts och spelats in. Den genomsnittliga intervjutiden har varit cirka 40 minuter. Samtliga informanter från den tilldelade listan har blivit intervjuade.

4.3 Urval

Ett strategiskt urval har genomförts av uppdragsgivaren. Detta innebär att urvalet av analysenheter har gjorts innan datainsamlingen. Av Grönmo (2006) framgår att ett strategiskt urval ökar insikten beträffande vilka enheter som är intressanta för studiens genomförande (s, 103).

I detta fall har information om 19 informanter som är involverade i överenskommelsen tillhandahållits – utifrån listan har de sedan kontaktats för intervjuer. Uppdragsgivaren har gjort bedömningen att de 19 utvalda personerna innehar relevant kunskap om samverkan, dels för att de arbetar inom ramen för den och dels för att somliga av dem har varit med och utformat bilagorna i ett tidigare skede. Mer om urvalet kommer i avsnittet om begränsningar.

4.4 Tillförlitlighet

Inom ramarna för detta kriterium har vikt lagts vid forskningens mål och grundläggande premisser, själva genomförandet och resonemangen bakom de beslut som fattades. Eftersom det i uppdragsbeskrivningen fanns färdigformulerade frågeområden rörande processerna var det tillbörligt att använda dessa. Det var även viktigt att lyfta fram varje bilaga av överenskommelsen för sig själv, därför har en del av intervjun fokuserat på just informantens roll i både arbetet och utformandet av bilagorna.

4.5 Validitet

Slutsatserna gör rättvisa åt komplexiteten i undersökningen och undviker alltför stora förenklingar. Som tidigare nämnts har metodvalet baserats på rimliga och tydligt redovisade grunder vad gäller forsknings- och uppdragssyftet. Eventuella förklaringar till vissa tendenser i resultaten redovisas och vidareutvecklas i analysen.

Slutsatserna ger även förslag på åtgärder inom de områden som berörts via intervjuerna.

Den del av intervjun som har haft en ostrukturerad utgångspunkt har syftat till att lägga fokus på bilagorna och inte i första hand på processen. Tanken har varit att ge informanterna möjlighet att ”berätta fritt” om samarbetspunkterna de ingår i. Man kan argumentera för att den första delen av intervjun som är mer processinriktad kan upplevas något mer ”stel” vad gäller svar och förväntningar. I den ostrukturerade delen kan informanten därför ge forskaren en inblick i hur samverkan in action upplevs professionellt. Intervjuresultatet blir därmed mer nyanserat.

4.6 Begränsningar

Utvärderingen syftar enbart till att redovisa de professionella upplevelserna av processerna och inte brukarens perspektiv (effekterna) överhuvudtaget. Detta trots att det var tämligen eftertraktat att prata om effekter under intervjuerna.

Två stycken nyckelpersoner har inte ansett sig veta tillräckligt mycket om processerna för att kunna uttala sig om samverkan. Dessa personer har som förklaring till detta angett kort anställning eller varierade arbetsuppgifter.

Informationsinsamlingen har därför varit bristfällig vad gäller dessa informanter och det har skett ett internt bortfall.

Av Grönmo (2006) framgår att denna typ av bortfall sker när informanterna har en oförmåga att svara på frågorna bland annat på grund av att de inte har ansett sig veta tillräckligt mycket om det berörda ämnet (s, 184). Informanterna har således inte haft tillräcklig kännedom om sitt uppdrag.

Man kan argumentera för, med grund i det tidigare nämnda strategiska urvalet, att de informanter som har varit relevanta för undersökningen bör veta tillräckligt om överenskommelsen om samverkan för ökad trygghet för att kunna svara på processfrågorna. Det har funnits en anledning till att de i förhand blivit utvalda att medverka i undersökningen.

Eftersom det endast rör sig om två personer påverkar inte detta studien i övrigt, men det förblir vetenskapligt intressant varför de deltagande inte ansåg sig veta tillräckligt om samverkansprocessen trots att den ingår i deras arbetsbeskrivning.

5. Resultat

De genomförda intervjuerna redovisas genom löpande text och citat och är för enkelhetens skull indelade i kategorier med förankring i uppdraget. För att få en bild av hur omfördelningen gjorts med källorna är informanterna och citaten därför indelade i ”polisen” och ”staden” i redovisningen nedan. Av sekretesskäl är detta den enda indelningen som gjorts av källorna eftersom det på vissa förvaltningar bara varit ett fåtal personer involverade i överenskommelsen. Fokus har därför legat på att inte framhäva informanterna för mycket men samtidigt få en nyanserad bild av svaren i den mån det är möjligt.

5.1 Mottagning av samverkan

Eftersom samverkan från början var ett initiativ från kommunalråd och polischefer så har de olika enhetscheferna fått arbeta in personalen på de olika delarna av samverkan som framgår i bilagorna. Det har varit en del förväntningar och frågetecken hos personalen.

Det fanns ett otroligt intresse från bådas håll att det skulle bli ett bra samarbete i starten, men vi kände att det fanns många lösa ändar så att säga. Staden jobbar ju på ett sätt och polisen på ett annat sätt och just för att få det att gå ihop har varit lite av en resa i sig. Jag känner väl att vi idag har kommit mycket längre, och så är det väl med alla processer (Polisen).

Man vill veta vad som förväntas av oss och vad det betyder. Vad det är som ska göras som inte gjorts annars (Staden).

I intervjuerna har det ställts frågor om hur samverkan har förankrats i verksamheterna. Av intervjuerna framgår även att inte alla upplever att samverkan är någonting nytt utan att man mer eller mindre har samverkat redan tidigare.

Vi brukar ju normalt samverka med många olika myndigheter i våra ärenden. Så att jag tycker väl det är det vi liksom gör. Jag vet inte riktigt om jag kan säga att vi samverkat mer (Staden).

5.2 Framgångsfaktorer

På frågan om vilka framgångsfaktorer i överenskommelsen om samverkan man har identifierat har diskussionerna varierat. De faktorer som ofta återkommer mest är personkännedom, effektivisering av arbetet och att det finns ett tydligt mandat.

Man har fått ett etablerat och fungerande samarbete som är väl fungerande samt att man har personliga relationer (Staden).

Att det blir en långsiktighet. Att styrningen kom uppifrån denna gång tyckte jag var skitbra (Staden).

Det finns ett tydligt mandat. Högsta polisleddning och högsta kommunledning har sagt att detta är jätteviktigt. Att vi i huvuddokument har skrivit in processen (Staden)

Återkommande har också varit att förståelsen för andra myndigheters arbete har förbättrats och att man numera har en bättre kommunikation än tidigare.

Ett sätt att hitta samsyn och förståelse för varandras arbete (Polisen).

Att vi har upprättade kanaler (Polisen).

Vi lär ju känna polisen och får ett ansikte på polisen. Många har det sen innan i organisationen – men det är nytt för mig (Staden).

Förvaltningsövergripande, olika ansvariga (Staden).

Redan för några år sedan så krävde situationen i Landskrona att vi skulle ha ett bra samarbete, vi var få poliser. Framgångsfaktorn är personkännedom, den är väldigt viktig. Man ser till att göra det personligt, man vet vem som gör vad (Polisen).

Kontakten med andra myndigheter. Personer som figurerar i detta brottsammanhang är inte alltid men ofta involverade i annan brottslighet också. Personkännedomen är bra, man behöver inte börja på noll varje gång och man lär sig varandras språk (Polisen).

Alla de här nätverken är nyttiga. Man träffar de som är berörda av liknande uppgifter (Polisen).

Att man uttryckt viljan att samarbeta (Staden).

Andra uttrycker en osäkerhet kring framgång av samverkan.

Jag vet inte. Men det som är positivt med avtalet är att det är någon sorts metodutveckling som man håller i och som det finns strukturer kring. Sen hur långt man har kommit i bilagorna är ju en annan fråga och det får man utvärdera separat. Det syns ju inte här. Jobbet är mer systematiskt ifrågasättande av vad vi gör och hur vi gör det, vi diskuterar arbetsformer och hur vi kan bli bättre (Staden).

De mest återkommande upplevda fördelarna med överenskommelsen är att man fått bättre kontakt med de inblandade och en chans att kunna etablera nya kontakter mellan iblandade myndigheter. Det är även en stor fördel att det finns en klar arbetsfördelning inom överenskommelsen.

Det är en tydlig ansvarsfördelning och det finns ett mandat, med det sagt så är det ”få” svårigheter (Staden).

Jag tror vi samarbetar lika bra som man gör i en liten stad. I sådana städer är det naturligt, det är så litet så det görs mer eller mindre av sig självt, tuff situation eller ej (Polisen).

Fördelen är personkännedomen, att man vet vem som har ett visst ansvar. Det blir tydligare, även om vi visste mycket om det innan så är det tydligare nu (Polisen).

Man upplever i vissa led en viss otydlighet kring vad som förväntas av personalen. Staden har även kämpat en del för att kunna bestämma träffar med polisen – förväntningarna i de olika organisationerna har sett olika ut.

Av intervjuerna framgår att man försökt få till vissa möten med polisen men att dessa sedan inte blivit av, trots förberedelser. Det har sedan varit svårt att komma överens om nya tider.

Det jag kan sakna är förankringen uppåt i ledningen. Neråt fungerar det. Vi är i ett läge där vår förvaltningschef har försvunnit, likadant känns det som om politiken inte är helt med på noterna från alla håll i överenskommelsen (Staden).

5.3 Svårigheter

Upplevda svårigheter med samverkan har mestadels fokuserat på tidsbristen och till viss del förekomsten av olika organisationskulturer. Ibland har det upplevts att det inte funnits gehör hos andra parter.

Svårigheterna är att enas om samma problembild. För det har vi varit med om genom åren att vi inte haft samma problembild. Att man inte önskar sig det omöjliga för då kommer alltid besvikelsen (Polisen).

Att polisen ledningsmässigt i början inte var med på tåget (Staden).

Tidsbrist ibland. Något enstaka möte handlar kanske om någonting som vi direkt inte är inblandade i (Staden).

Att nå ut till poliserna i yttre tjänst så att de faktiskt skickar ”svansen” vidare (Staden).

Polisen och staden har inte varit helt överens om var i processerna man befinner sig. Ur intervjuer med vissa delar av staden framgår det att man gärna hade velat att mer skulle varit gjort inom vissa bilagor, medan polisen snarare har fokuserat på problembilden och även att sätta upp mål som faktiskt går att uppnå.

Jag skulle vilja ha snabbare resultat. Det känns som om polisen nog är väldigt nöjd med takten (Staden).

Det är alltid det här med informationen, att få alla att se helheten. Organisationen måste förstå att bilagan ligger generellt (Staden).

Egentligen ska man väl svara sekretess men det tänker inte jag göra för jag tycker inte sekretessen är något problem (Staden).

Det kan vara en svårighet att få någonting som är pålagt uppifrån. Nu ska vi skriva rapporter om detta med jämna mellanrum, ytterligare arbete som läggs på en (Staden).

En annan aspekt av upplevda svårigheter som framkommit är ansvarsfördelningen.

Rent praktiskt är det att hitta tid för detta. Samarbetet är ju mellan verksamheter. Jag är ju på chefsnivå och detta är mer på verksamhetsnivå så det är (...) som bör tillfrågas (Staden).

Andra fokuserar mer på att direkt förbättra svårigheterna.

Att få det prioriterat. Att hitta möjligheter till praktisk samverkan. Vad det är vi ska göra och vad det är vi ska bidra med. Ett tag så ville man göra allting på sitt eget sätt och då såg man kanske inte oss som samarbetspartners. Men nu efter hand så upptäcker man de bra ingångarna. När myndigheter kommer tillsammans så är det lite öppnare (Staden).

Vi vill ha ett system som når över de svårigheter som finns. Vi vill ha ett nytänk i inledningsskedet (Staden).

5.4 Tidsperspektivet

Eftersom det under intervjuerna framkom att överenskommelsen om samverkan bidragit till ökad arbetsbelastning, speciellt administrativ sådan, ställdes frågan om bilagorna tar upp mycket av den ”ordinarie arbetstiden”.

För min del har jag ju haft svårt att hitta ett enkelt sätt att implementera detta och samtidigt belasta mina kollegor så lite som möjligt. Vi jobbar fortfarande på att få det att fungera bättre (Staden).

Ditt ordinarie arbete kan inte se likadant ut i tio år, samhället förändras (Staden).

Generellt sett har det framkommit att det existerar ett visst extra arbete, i huvudsak administrativt – men detta har i de flesta fall inte uppfattats som negativt. Man har istället hänvisat till att det ingår i arbetsuppgifterna.

Detta är en del av de ordinarie arbetsuppgifterna. Det som å ena sidan är fördelen med detta är det som å andra sidan kräver ett större engagemang och en större insats från de som är insatta. Det är en merinsats som vi gör för lite av annars men det kan uppfattas som extra arbete (Staden).

Jag tycker inte att tar upp extra tid, åtminstone inte så att jag inte klarar av det (Polisen).

Det är alltid en avvägning att det ska ge mer än vad det kostar. Då lyckas man med samverkan helt enkelt. Men vi är lite inne på det nu här att det finns för många bilagor och att vi borde banta ner dem (Polisen).

5.5 Förbättring och utveckling

Inom förbättringen av samverkan har fokus mestadels legat på kontinuiteten inom organisationerna.

Jag tror att inom några av områdena i bilagorna så kan det behövas att man enas lite mer och träffas oftare. Man ska lösa det efter eget huvud men vara medveten om mål och riktning (Polisen).

En del informanter inom polisen har ansett att man kommit dit man vill inom vissa arbetsområden medan staden verkar tycka att det kunde gjorts mer vid det här laget. Man är inte helt överens om hur snabbt arbetet med samverkan bör fortskrida.

Jag tycker att vi efter två år har kommit dit vi vill vara (Polisen).

Tålmodigheten. Att vi prioriterar ännu högre. Att vi gör det vi har kommit överens om. Att vi inte låter dagsagendan styra hela tiden (Staden).

Dels att fler förstår vad överenskommelsen är och innehåller. Att man förstår punkterna och helheten, när man kan påverka, att man vet om det (Staden).

Man måste bredda det lite, få det mer informativt (Staden).

Av intervjuerna framgår att man vill kommunicera och vidareutveckla ännu mer – speciellt om staden får bestämma.

Räddningstjänst, polis, idéer på bättre fritidsaktiviteter, att ungdomarna får göra sig hörda (Staden).

Vi kommunicerar. Däremot vill jag utveckla det vi samverkar kring (Staden).

Om jag kan påverka något så hade jag velat se fler poliser som faktiskt gick ut ur bilarna. Cykel hade varit bra, i parkerna och bostadsområdena (Staden).

Man kan konkretisera uppdragen mer (Staden).

Jag tycker detta har de ingredienserna på alla nivåer som krävs för en god samverkan (Polisen).

Vet inte. Ibland stöter man på att det är olika regelverk i olika organisationer, en effektivisering av dessa (Staden).

5.6 Nya arbetssätt

Inom staden har det funnits motsägande svar informanterna emellan på frågan om man anser att överenskommelsen om samverkan har lett till nya arbetssätt. Inom polisen är man mer enig om att samverkan har bidragit till nya arbetssätt.

Det tycker jag definitivt. Vi har en samling mot brott där vi på ett bättre sätt utbyter information med andra myndigheter (Polisen).

Ja, det tycker jag nog. Vi har ju regelbunden kontakt med varandra och det hade vi inte innan (Polisen).

Man har ju öppnat ögonen för den andres arbete. Jag lär mig om räddningstjänstlagar och alkohollagar. Det är berikande (Polisen).

Man samordnas med gemensamma regler, det har alla nytta av (Polisen).

Inom staden har man, än en gång, lite svårt att urskilja om de nya arbetssätten man identifierat faktiskt har med överenskommelsen om samverkan att göra eller inte.

Nej, inte i mina ögon. Det är styrningen och ledningen som är det ”nya” (Staden).

Jag har lärt mig massor av nytt men om det placeras inom samverkan, det vet jag inte (Staden).

Jag hade velat att det skulle vara mer, det är där jag känner att vi inte kommer någon vart (Staden).

Även det omöjliga är möjligt, men det tar bara lite mer tid (Staden).

Det är uppenbart men det är abstrakt (Staden).

Socialtjänst/polis har utvecklats. Det har kommit nya verksamheter (Staden).

Nej, det tycker jag inte. När jag lyssnar på mina kollegor så samverkar man redan som det är (Staden).

I vissa delar av bilagorna upplever man att inte särskilt många aktörer har varit inblandade, detta har dock främst berott på utformningen av bilagan.

Nej, det har det inte. Inte i denna del av bilagorna. Det har inte utvecklats mig som polis eller polisens sätt därför att det är en naturlig del i mitt arbete (Polisen).

I vissa delar av bilagorna så kan det behövas att man enas lite mer och träffas mer (Polisen).

5.7 Nya lärdomar

Som i den sistnämnda kategorin om ”nya arbetssätt” råder det delade uppfattningar kring de nya lärdomarna. Av intervjuerna framgår det att polisen anser sig ha lärt sig mer av överenskommelsen än staden. Åtminstone vad gäller samverkan som helhet. Inom staden har man istället tyckt det är svårt att urskilja vad som är samverkan och inte och hur det är förankrat. Däremot upplever staden att man har lärt sig lite mer om polisens arbetsmetoder.

Ja, man har ökat förståelsen för varandras arbete och sett möjligheterna med ett fortsatt arbete (Polisen).

Engaging nytt, bara att det är svårt. Det kräver engagemang och mycket insats (Staden).

Man uppmärksammar mer saker (Polisen).

Man blir starkare, tar bättre kontakt med andra myndigheter, det blir helt enkelt mer naturligt än tidigare (Staden).

Inte precis. Det är mer bara att samverkan har blivit etablerat på ett annat sätt. Innan fanns samverkan, men då var den mer på ett personligt plan medan det nu är mer organisationsstyrt (Staden).

Ja, de nya verksamheterna. Ungdomsforum. Sen är det inte färdiglärt, det är en process (Staden).

Jag har ett litet större hum om polisens utgångspunkter och ramar (Staden).

Forumet som sådant, att ha dialog med ungdomar i någon fast form – det är nytt (Staden).

5.8 Spridningseffekter

Både staden och polisen är eniga kring att överenskommelsen om samverkan har fått spridningseffekter – däremot har de flesta informanterna inte riktigt kunnat ge några konkreta exempel på detta.

Kanalerna finns, de är upprättade. Då är det naturligt att man använder kanalerna även i andra sammanhang (Polisen).

Jag vet inte, det är möjligt. Kan inte säga på rak arm. Skulle varit en av handläggarna som kunde ha svarat på det (Staden).

Ja, det tycker jag. Det är alltid svårt att säga var någonting kommer ifrån men kontakten med andra myndigheter har optimerats i samband med överenskommelsen (Polisen).

Personkännedom och en känsla av trygghet (Staden).

Ja. Det blir ju lättare att samverka. Spinoff-effekter. Det står inte klart att polisen ska upp till Fält och Fritid på helgerna men de gör det ändå (Staden).

Man har också lagt vikt vid att samverkan är en ständig process och man uttrycker förhoppningar om att det blir spridningseffekter i ett senare skede.

Jag hoppas på spridningseffekter i framtiden (Staden).

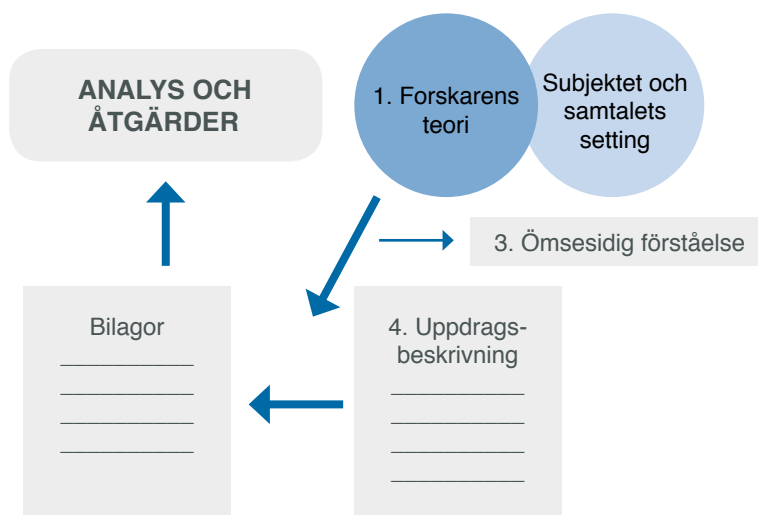
Svårt att svara på. Vi flyter nog inte ut i så mycket annat. Det är klart att det är nyttigt med kontakterna. Bra sidoeffekter. Skolorna har vi ju fått bättre kontakt med. Det är en sidoeffekt, de utnyttjar vår kunskap bättre (Polisen).

6. Analys

6.1 Resultatanalys

För att göra analysen lite mer strukturerad har *figur 2* lyfts in även här. De olika delarna av modellen kommer att presenteras separat och sedan knyts ihop till en helhet och resultaten av de professionella upplevelserna av processsamverkan kommer att presenteras löpande.

6.2 Forskarens teori

Den realistiska vetenskapsteorin har främst fungerat som ett komplement till metodvalet. Eftersom en kvalitativ studie genomförts med fokus både på processfrågor och även ostrukturerad intervju efteråt så har valet av teori varit direkt länkat till metodvalet. Teorin lämpar sig till metodvalet genom att den just fokuserar på hur man undersöker samverkansprocesser.

Genom en *realistic evaluation* har resultaten blivit mer nyanserade. Det som mest har belysts via teorin är just hur metodvalet av strukturerad följt av ostrukturerad intervju har varit användbar för att belysa de mer nyanserade svaren om professionella upplevelser. Detta har varit avsikten.

Teorin (och metoden) har haft som avsikt att informanten inte ska känna sig helt bunden vid det ”politiskt korrekta”. Det har i sin tur medfört en mer avslappnad dialog där man framfört vad man tycker är fördelar och nackdelar med processerna på såväl ett professionellt som ett mer personligt plan.

6.3 Subjektet och samtals setting

I denna del av modellen är det informanten och den ostrukturerade intervjun som legat i centrum. Trots att det i ett tidigare skede har skett ett strategiskt urval av informanter som uppdragsgivaren ansett vara relevanta för undersökningen har det ändå ibland förekommit en förvåning hos informanten att han eller hon ska delta i processutvärderingen. I vissa fall har forskaren även fått tips från informanten på andra personer som hade kunnat svara bättre på processfrågorna.

Ur vetenskaplig synpunkt kan man problematisera kring denna oförståelse av varför man ingår i urvalet – speciellt med tanke på att urvalet varit strategiskt.

6.4 Ömsesidig förståelse

Här integreras både brottsförebyggande rådet med utvärderingen och de samverkanspartners som arbetar inom överenskommelsen. Förståelsen för avtalet om samverkan belyses.

6.5 Uppdragsbeskrivning

Forskarens uppdrag, i detta fall utvärderingen, är i högsta grad sammankopplad med teorin och den ömsesidiga förståelsen för överenskommelsen. Processägarnas beställning av utvärdering tar form. Processfrågorna lyfts in i denna mer systematiserade del av undersökningen. De professionella upplevelserna av samverkan lyfts in och analyseras ur ett processperspektiv.

6.6 Bilagor

Den ostrukturerade delen av intervjuerna lyfts fram ännu en gång och fokus läggs på individuella åsikter om och professionella upplevelser av överenskommelsen om samverkan. Eftersom resultatredovisningen i föregående kapitel inte fokuserat på den ostrukturerade delen återfinns den här istället. Frågan om bilagornas antal har tagits upp och även de delar där man tycker att man inte gjort tillräckligt, och vad detta kan bero på. Identifiering av olika mönster via resultaten tas upp, likaså likheter och skillnader i uppfattningar. Eftersom utvärderingen berör de professionella upplevelserna av processerna för år 2010 så har bilagorna ändrats en del sen dess.

Bilagorna är högst intressanta eftersom de professionella upplevelserna av samverkan och processerna är en del av just arbetet kring bilagorna. Man kan argumentera för att de delar av samverkan man har ansett vara abstrakta och svårdefinierade borde preciseras bättre i just bilagorna.

Det råder en samstämmighet i att bilagorna är för många och att man skulle vilja komprimera vissa delar och lyfta in nytt. Det är samtidigt viktigt att bilagorna behåller sin substans och förblir så konkreta som möjligt.

6.7 Analys och åtgärder

Den sista delen av modellen syftar till att sammanställa professionella erfarenheter av samverkan. Det är också inom analys och åtgärder som förslag till eventuella åtgärder för effektivisering presenteras.

Medan *Figur 2* samt ovanstående mer har fungerat som en förklarande introduktion till de professionella upplevelserna av samverkan så presenteras de summerade uppfattningarna med bas i uppdragsbeskrivningen på nästkommande sidor.

Mottagning av samverkan

Överenskommelsen om samverkan har mottagits väl om än något skeptiskt till en början. Av intervjuerna framgår att polisen, på grund av organisationsförändringar, inte var med på taget från start.

Det kan summerat konstateras att samverkan har mottagits på tämligen olika sätt. Inom polisen har man i större utsträckning upplevt att samverkan är någonting nytt medan man i staden inte riktigt har kunnat sätta fingret på det nya i samverkan.

Av intervjuerna framgår att staden samverkar redan som det är och att det inte har skett speciellt många förändringar sedan tidigare, förutom att man måste göra uppföljningar.

För att förståelsen för samverkan ska vara ännu större bör det finnas fler gemensamma träffar. Då får de olika samverkansaktörerna också möjligheten att se helheten på ett annat sätt, och just ta del av ”det nya” i samverkan.

Framgångsfaktorer

Återkommande framgångsfaktorer som har angetts i intervjuerna är personkännedom, effektiviseringen av arbetet, ett tydligt mandat och god kommunikation. Man kan argumentera för att just dessa förutsättningar är nyckeln till framgång inom ramarna för samverkansavtalet.

För att kunna upprätthålla en god utveckling är det återigen viktigt med gruppträffar, fler gemensamma projekt och liknande – allt för att hålla en god och aktiv relation med de andra samverkansaktörerna vid liv.

I en intervju föreslog en informant att det skulle vara väldigt spännande att ha en föreläsningdag där alla aktörer presenterade sin del av arbetet med bilagorna. Det finns många fördelar med gemensamma möten och workshops. Genom gruppträffar kan man bilda sig en bredare uppfattning om de olika delarna som formar helheten.

Man kan även få en större inblick i den andres arbete och viktigast av allt: upprätthålla förståelsen. Inläringen är en process och allting är inte färdiglärt.

Svårigheter

De största skillnaderna mellan staden och polisen inom ramarna för processutvärderingen är just de professionella upplevelserna av samverkan. Av intervjuerna framgår att det är inte helt klart vad överenskommelsen bidrar till ur samverkanssynpunkt.

Det framgår även att staden vid ett antal tillfällen försökt få till möten med polisen utan att lyckas. Det råder ingen tvekan om att den goda viljan finns men tyvärr upplever man fortfarande vissa svårigheter med att genomföra möten och följa upp.

På frågan varför man tror att det föreligger på det sättet är det samstämmiga svaret att arbetsuppgifterna och prioriteringarna är så pass skilda att det ibland är svårt att finna tid för samverkan.

Tidsperspektivet

Överenskommelsen om samverkan och arbetet därefter har medfört att aktörerna har mer att göra, men det har inte varit ett problem rent övergripande.

Man hänvisar till att samverkansavtalet ska prioriteras och att det ingår i de ordinarie arbetsuppgifterna.

Av några få intervjuer har det framgått att man i början upplevde att det var jobbigt med rapporteringen uppåt och att det nästan uppfattades som ”dubbel rapportering” men att man har arbetat på att effektivisera detta inom organisationen.

Man kan argumentera för att det inte finns något direkt ”enkelt” sätt att samverka på och att en överenskommelse om samverkan kräver rapportering uppåt. Problem med tidsbrist bör i så fall framföras till ledningen.

Förbättring/utveckling

Som tidigare nämnt är det ännu en gång kontinuiteten som är viktigast. För att kunna bli bättre och utvecklas ännu mer är det eftertraktat att man har gemensamma träffar. Av intervjuerna framgår att informanterna har varit väldigt nöjda med den case-övning som sattes ihop.

Man upplevde gemenskapen på ett annorlunda sätt och det gavs tillfälle att verkligen sätta sig in i hur de andra aktörerna arbetar.

Fler tillfällen som dessa efterfrågas, kanske skulle det denna gång kunna vara någon form av arbetsredovisningsdag, så att man får mer insikt i bilagorna.

Ur den ostrukturerade delen av intervjuerna har det framgått att vissa bilagor upplevs överflödiga och att en del arbete som bilagorna påbjuder är ”klart”. Andra hade velat att man arbetade mer med vissa delar, speciellt vad gäller samverkan ihop med skolan.

Det är även viktigt att eventuella förändringar av bilagorna i framtiden inte medför att man tappar fokus i arbetet. Bilagorna ska fortfarande vara så konkreta som möjligt, även om det beslutas om att banta ner dem.

Nya arbetssätt

Överenskommelsen har lett till nya arbetssätt, åtminstone inom vissa av bilagorna. Örössamtalet är vidareutvecklat ur bilagorna och inom alkoholtillsynen har man även velat inkludera tobaksinformation.

Däremot verkar de nya arbetssätten bara beröra rent praktiska metoder som inte varit speciellt allomfattande. Av intervjuerna framgår att det som är nytt är snarare styrningen och inte arbetssätten i sig. Inom polisen upplever man i större utsträckning de nya arbetssätten, exempelvis inom bilagan ”samling mot brott”.

Staden har återigen haft svårt att se om överenskommelsen om samverkan har lett till nya arbetssätt eller om det bara är ett annat sätt att implementera befintligt arbete.

Av intervjuerna framgår även att informanter som arbetar inom staden hade velat att samverkansarbetet skulle ha löpt fortare än vad det har gjort och man hade velat ha större aktivitet inom vissa arbetsområden. Det finns inga konkreta sätt att åtgärda vad informanterna ”tycker” i denna fråga, däremot kan det bara bli bättre med mer information om de olika delarna. Även om de nya arbetssätten endast framvuxit ur vissa bilagor så kan det vara nyttigt att lyfta fram dessa på gemensamma möten.

Nya lärdomar

De olika aktörerna har fått större kännedom om varandras arbete och hur de olika organisationerna fungerar. Man har lärt sig mer om lagstiftning, sociala åtgärder och polisarbete.

När man går närmare in på delar av bilagorna så upplever vissa inom polisen inte i samma utsträckning att de har lärt sig någonting nytt genom arbetsmetoden. De hävdar snarare att man alltid mer eller mindre har arbetat på ett visst sätt med vissa ärenden. Summerat kan det konstateras att de nya lärdomarna är sammankopplade med varje bilaga och det arbetsområde som bilagan berör för sig. På ett mer individuellt plan beror det helt enkelt på bilagan om man lärt sig någonting nytt eller inte.

Spridningseffekter

Både staden och polisen är enade om att överenskommelsen om samverkan har haft spridningseffekter, däremot vet man inte riktigt inom vilka områden.

Av intervjuerna framgår att de personliga kontakterna man knutit med andra aktörer inom överenskommelsen numera brukas inom fler områden än bara inom samverkan.

En förhoppning hos vissa inom staden är att det ska bli mer konkreta spridningseffekter, men att det är för tidigt att undersöka dessa i nuläget.

De spridnings- och spinoffeffekter som konkret sprungit ur samverkan i form av arbetsmetoder är just orossamtalet och även vissa delar av alkoholtillsynen.

7. Slutsats

Av utvärderingen framgår att upplevelserna av samverkan är goda men att samverkan samtidigt kan upplevas som tidskrävande med tanke på extra pappersarbete. Däremot finns det en del delade uppfattningar om vad samverkan faktiskt är i praktiken – och hur mycket av det allmänna arbetet som faktiskt faller inom ramarna för samverkan.

Inom vissa delar av staden har man ansett att man samverkar på olika nivåer med eller utan överenskommelse. Man lägger därför inte märke till vad som är samverkan enligt avtalet och vad som är ”vanliga” arbetsuppgifter.

Samtidigt påvisar ju bilagorna och de olika arbetsmetoderna som utvecklats inom överenskommelsen att det har tillkommit samarbeten som inte hade funnits utan samverkan. Några exempel är de grenar ur bilagorna som ”vidareutvecklats” ur avtalet, bland annat orossamtalet.

Man kan argumentera för att de olika organisationskulturerna har bidragit till att man mottagit överenskommelsen om samverkan bättre eller sämre. Det har uttryckts ett visst missnöje inom staden om aktiva samarbeten med polisen, speciellt vad gäller förmågan att få till gemensamma möten och ta sig tid.

Tidsaspekten och merarbetet är dock inte en anledning nog för att argumentera för att de professionella upplevelserna av samverkan är mindre goda.

Det har uttryckts flera positiva kommentarer kring det nya samarbetet inom polisen, men samtidigt har polisen inte kunnat förankra samverkan i annat än just i den bilaga de själva är mest aktiva i. Man (polisen) har inte upplevt att man lärt sig speciellt mycket av eller om övriga inblandade, åtminstone inte i lika stor utsträckning som stadens informanter uppger att de har lärt sig om och av polisen.

Detta har såklart sina anledningar. Som exempel kan nämnas organisationsförändringar, varierande arbetsuppgifter, prioriteringar och liknande.

En önskan hos informanterna är att ha fler case-övningar och gemensamma möten – kanske till och med workshops där varje samarbetspartner presenterar hur de arbetar med sin bilaga. Detta skulle kunna vara ett sätt att öka förståelsen för helheten eftersom det verkar vara just där man känner sig otrygg.

8. Referenser

Litteratur

- » Pawson, Ray & Tilly, Nick (1997) *Realistic Evaluation*, SAGE Publications Ltd, London
- » Denscombe, Martyn (2000) *Forskningshandboken*, Studentlitteratur, Lund
- » Grönmo, Sigmund (2006) *Metoder i samhällsvetenskap*, Liber

Rapport

Rikspolisstyrelsen: PoA-480-5788/06

Broschyr

Överenskommelse om samverkan för ökad trygghet i Landskrona

9. Bilaga

Datum	Er Referens
2011-02-04	
Handläggare	Vår Referens
Annika Wågsäter	

Utvärdering av överenskommelsen om samverkan för ökad trygghet

Bakgrund

Landskrona stad och Polisen har sedan 2009 årligen tecknat en överenskommelse om samverkan för ökad trygghet. Syftet med den gemensamma överenskommelsen är att utöka, fördjupa och utveckla samarbetet mellan Landskrona stad och Polisen och därigenom förbättra tryggheten för medborgare och verksamma i Landskrona.

Inriktning för utvärderingen

Utvärderingen studerar samverkan som process. Följande frågeställningar tjänar som utgångspunkt:

- » Hur har överenskommelsen mottagits av de som har ansvar för de olika samarbetspunkterna?
- » Hur har överenskommelsen mottagits av övrig personal? (ej chefer)
- » Hur ser samverkan inom överenskommelsen ut/arbetsmetoder?
- » Vilka har framgångsfaktorerna varit?
- » Vilka har svårigheterna varit?
- » Hur kan samverkan bli bättre/utvecklas?
- » Har överenskommelsen utvecklat och/eller lett till nya arbetssätt?
- » Har det påverkat hur Landskrona stad och polisen samverkar inom andra områden, d.v.s. har det fått några spridningseffekter?
- » Utvärderingen sker ur ett myndighetsperspektiv, där politikernas, förvaltningschefernas, kontaktpersonernas och utförarnas syn på samverkansprocessen studeras.